

foranledige nævneværdig Udgift eller overhovedet nogen Udgift, hvis man samtidig en lille Smule indskrænker den Fremgangsmaade, man, saa vidt jeg ved, nu følger ved Statsbanerne, idet man tilstaaer Kort til halv Pris til alle unge Mennesker under 18 Aar, ligegyldigt om de gaa i Skole eller ere i Lære eller ej. Det forekommer mig unødvendigt at tilstaae saadanne Lempelser f. Eks. til unge Mennesker, der have lønede Pladser. Hvis man indskrænker det til dem, der søge Undervisning eller ere i Lære, formoder jeg, at det ikke vil være en Udgift, men et ret følgeværdigt Eksempel for Privatbanerne.

Stensballe: Det er rigtigt, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, at man har en saadan Ordning ved Privatbanerne i Almindelighed, men jeg skal her fremhæve, at man har en tilsvarende Ordning ved Statsbanerne, idet der i de reglementariske Bestemmelser for Statsbanerne § 23 netop fastslaas, at Børn og unge Mennesker indtil 18 Aars Alderen kunne faa Abonnementskort til halv Pris. Jeg tror ikke, man behøver at komme til nogen Ændring her mellem anden og tredje Behandling, idet det er et rent administrativt Spørgsmaal og ikke vedrører Loven som saadan. Jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Minister at fastsætte Alderen til 20 Aar i Stedet for til 18, og jeg skal sige hvorfor. 18 Aars Alderen er utvivlsomt fastsat af Hensyn til de unge Mennesker, som ville tage Realafgangseksamen eller Studentereksamen, men jeg tror, at vi have et tilstrækkeligt Antal af dem, navnlig af de førstnævnte. Jeg vil i alt Fald for min Del mene, at det vil have endnu større Betydning for den kulturelle Udvikling i dette Øjeblik, at unge Mennesker, som ville søge at komme i Handels- eller Haandværkerlære, kunne faa en saadan billig Adgang til at køre med Banen. Det er af den Grund, jeg vil henstille, at Alderen hæves til 20 Aar (*K. M. Klausen: 70!*). Det ærede Medlem vil have, det skal være 70 Aar. Det Forslag vil jeg overlade til det ærede Medlem selv at anbefale, idet jeg kun vil gøre Henstilling til den højtærede Minister om de 20 Aar.

Ordføreren (P. T. Nielsen): Jeg kan indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Den første skal jeg henvende til det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen), der udtalte, at jeg enten ikke vidste Besked eller ogsaa havde

sagt noget, der var i Modstrid med, hvad jeg vidste, naar jeg sagde, at Journalist C. C. Clausen havde skrevet de Radikales Betænkning. Jeg brugte et Billede og sagde, at Hænderne vare Esaus og Røsten Jakobs. Nu have vi imidlertid faaet det ærede Medlem fra Storehedings Tilstaaelse for, at C. C. Clausen i alt Fald har, som det ærede Medlem sagde, renskrevet Betænkningen. Altsaa Hænderne ere dog Jakobs; hvis Røsten er, skal jeg ikke strides med det ærede Medlem om, det tror jeg, at ingen, som har læst Artiklerne i „Politiken“, tager fejl af, medmindre Forholdet er det, at det er Mindretallet, som har skrevet de Artikler, og at C. C. Clausen kun har renskrevet dem. Men hvis det, hvad jeg antager, virkelig er C. C. Clausen, der har skrevet disse Artikler, tror jeg, da Forholdet er det, at Mindretalsbetænkningen i Virkeligheden kun er en Kvintessens af disse Artikler, at have Ret til at sige, at hvis Røsten er, som gaar igennem Mindretalsbetænkningen, behøve vi ikke at strides om, det er der ingen, der tager fejl af. Det ærede Medlem fra Storehedinge sagde, at man ikke fra Mindretallets Side vilde gøre nogen Hemmelighed af, at dette var Forholdet, og at det vel ikke var nogen Forbrydelse. Nej, selvfølgelig kunde det ikke være det, jeg har heller aldrig sigtet de Herrer for nogen Forbrydelse; jeg har kun ønsket, at Forholdet skulde ligge klart, og at den skulde have Æren, som fortjente Æren. Jeg har selv haft megen Fornøjelse af at forhandle de Spørgsmaal med C. C. Clausen, og jeg har heller ikke lagt Skjul paa, at han har tilført mig adskillige gode Oplysninger; jeg bebrejder aldeles ikke de Herrer, at de have gjort det, paa ingen Maade.

Naar det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) synes at mene, at jeg havde rettet en Bebrejdelse mod Mindretallet i saa Henseende, tager han ganske fejl. Jeg har kun noteret, at saaledes var Forholdet. Og naar jeg har gjort det, er det til Dels, fordi jeg havde Indtrykket af, at det maaske alligevel skulde være en Hemmelighed. Forholdet var jo nemlig det, at Mindretallets Betænkning skulde have været afgiven til Formanden, men jeg fik den ikke, skønt jeg gentagne Gange henvendte mig til de Herrer om den. Den gik mine Hænder forbi. Og saa fik jeg den jo at se alligevel ved at henvende mig i Bureauet. Jeg fik derved noget Indtrykket af, at det Forhold, som nu er oplyst, alligevel maaske skulde skjules.

Det ærede Medlem fra Storehedinge